

FOLK OG LAND

NR. 39 — 8. ARGANG

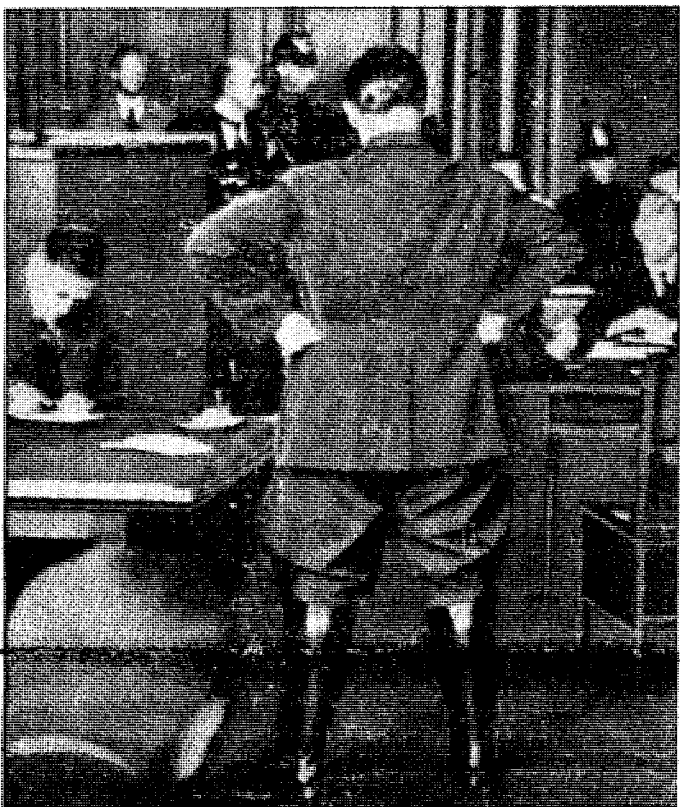
Lørdag 12. desember 1959

LØSSALG 65 ØRE

Riksdagsbrannen:

«Der Spiegel» avslører fantasifiguren Waschinsky

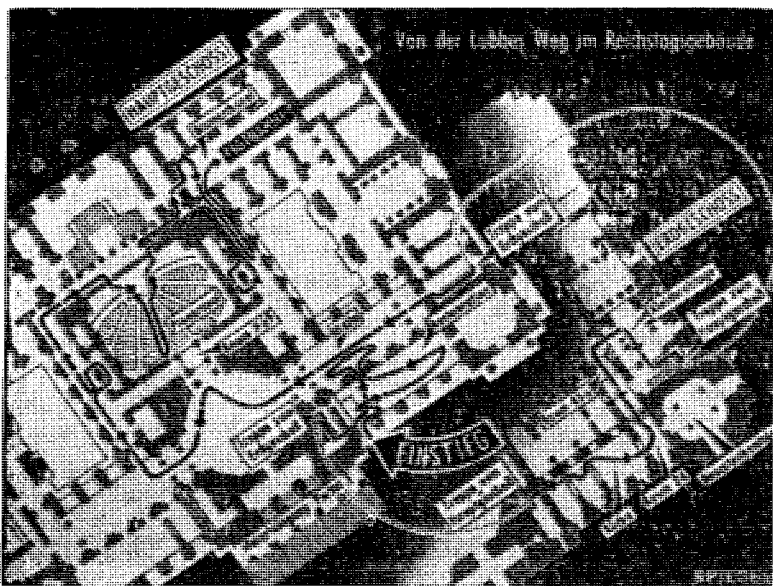
Og offentliggjør den «av nazistene omhyggelig ødelagte» forhørsprotokoll over van der Lubbe

Fra riksstrettsaken i Leipzig. Göring i vitneboksen

Avsløringene om riksdagsbrannen i Berlin i 1933 og de hets- og propagandaløgnene som bygget på legendene omkring denne brann, er i flere henseender interessante. De gir et like uhyggelig som klart innblikk i det intime samarbeid mellom bolsjevisme og demokrati, som allerede seks år før krigen ble innledet mot det nasjonale Tyskland. De viser hvor behendig såkalte sakkyndige forskere «vitenskapelig» bestyrker løgnen og myten og forvandler den til vederheftig historie i den store almenhets øyne. Det mest verdifulle ved avsløringene er imidlertid, skriver det svenske blad «Fria Ord», at det trass i omveltningene og enorme krigsødeleggelser har vist seg mulig å skaffe

Forts. s. 6

Van der Lubbes vei i Riksdagsbygningen slik den gjen-gis i «Der Spiegel»

JULEPREKEN

AV HANS EGEDE NISSEN

Julen er igjen kommet med solhverv for hjertene bange, som det heter i et gammelt salmevers. Atter pyntes det eviggrønne grantre og moder tenner alle lys, så ingen krok blir mørk. Og lys må det være i alle staker, for her i Norden blir ikke dagslyset levnet mange minutter. Og for en stakket stund engasjeres den enkelte, familiene og til en viss grad også samfunnet for noe av en åndsverdi som ikke kan fakkes med nevene, — skjønt hvem vet om ikke selv vår urgamle julefest også mer eller mindre har fått materialismens sataniske stempel på seg. Meget tyder på det at det er ikke lenger julebudskapet, ordet om fred på jorden blant mennesker i hvem Gud har velbehag, som er nerven i det hellige, som julefestens lys og kyndler bærer bud om. Er det ikke skinbarlig som menneskeheten virrer om i et desembermørke uten lys og håp? For ikke en gang det Ibsen i Brand treffende kalte «Anden bekjenner I alle med kjevene», altså det offisielle hykleri, er lenger gangbar vare i verden. Og hykleri er som bekjent lastens, umoralens victorianske og puritanske tribut til dyden, til de etiske absolutter og moralens integritet.

Jeg fristes til å si at det er så mørkt at jeg ikke kan se å tenke. Alt er likesom faseforskjøvet og har minus til fortegn. Det er ikke tegn til dag og solens demring. Det er mørkt, Golgatamørkt på jorden og Gud har dulgt seg, blunder, som vi leser i Vid-

kun Quislings yndlingssalme:

Velt alle dine veier
og all din hjertesorg
på Ham som har i eie
den hele himmelborg.

Som bekjent var denne sterke åndsfulle salme av Paul Gerhard Quislings åndelige testamente til dem som forlengst hadde sett med ham det egyptiske mørke

verdens såkalte statsmenn ledet kloden inn i ved sin sataniske balansepolitikk. Som Nils Kjær i «Det lykkelige valg» så mesterlig har tegnet en skisse av: Hold deg til den demokratiske middelvei mellom nesten noget og absolutt intet. — Gud hjelpe oss alle for det som er verre enn forbrytelser, det er dumheten. (Forts. s. 8)

Det nye år

Jeg ønsker for det nye år

et land hvor rett og sannhet rår,

et folk som dog i nødens stund

vil bygge fast på fedres grunn.

Og dertil så en stille makt

av trofaste på fanevakt

for Quislings tanker, Quislings tro,

som han har vigslet med sitt blod.

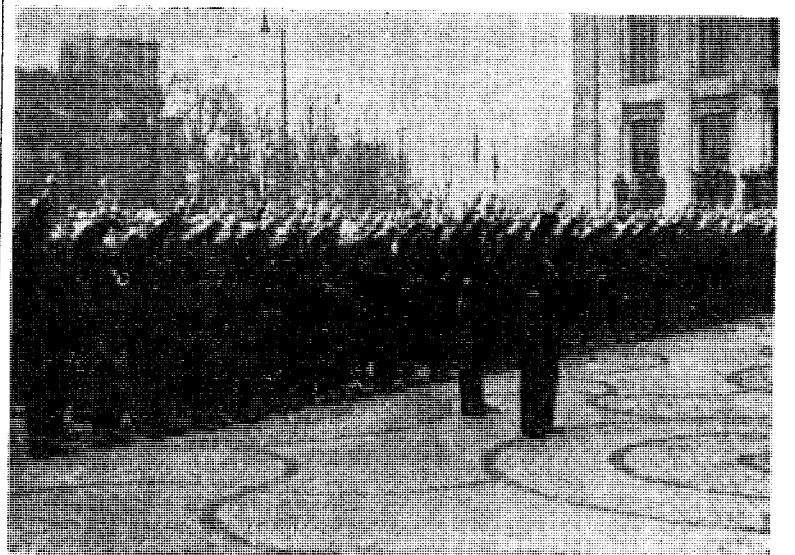
Det falt så mange gode menn,

men ennu er en flokk igjen

som bærer med til siste stund

det gyldne kors på røde bunn.

SIEGFRIED.

Toralv Fanebust:

Under den hamsunske gullregn

Marie Hamsuns tidsregning fra hun i sin ungdoms 26. år møtte Knut Hamsun, kom ikke til å bli inndelt i år, men i bøker, forteller fruene i sin nye bok fra Aschehoug, UNDER GULLREGNEN. Og etter hvert har vi jo lært Hamsuns bøker ganske godt å kjenne, men nettopp derfor er det oss enda kjærere å få glimtvis trekk fra dikterens egen tilværelse, helt fra han skrev Rosa, En Vandrers spiller med Sordin og Livet i Vold for femti år siden og frem til han ga verden sin siste perle i 1948, den som heter På gjengrodd Stier og for det meste er skrevet i dølgsmål under den tvangsinternering som rammet ham fra hans fylte 86-ende år.

Marie Hamsun er sterkt engasjert i det hun skriver, just derfor blir leseren også sterkt grepet av hennes bok. Den er hensynsløst åpen og oppriktig, såvel når det gjelder Knut Hamsun som når hun snerter borti «rettsstaten»s fengselsvesen og dilikt i 1945/46. Det er forståelig at dr. Langfeldt ikke liker denne boken stort bedre enn han likte På gjengrodd Stier. H.r.dommer Reidar Skau skjærer vel også tenner over gjenferdet fra hans beryktede intervju i mai 1945 da han var nybakt politimester i Bergens by.

Men det bega seg en sommerdag i 1946 at politimesteren i Grimstad skrev til statsadvokaten i Aust-Agder om Hamsuns internering på gamlehjemmet:

«Stellet er dårlig, urenslig og utrivelig på alle måter. Dertil kommer at det skal vrime av veggedyr . . . Det er påfallende hvor han har falt av i det siste, han ser nå ut som en olding, mens han før fengslingen var rask og røring. Det vil være sørgelig om han ender sitt liv mellom skitt og veggedyr».

Likevel trivdes Hamsun bra på gamlehjemmet mot som bak de tre låste dørene på Psykiatrisk Klinik. Og hvem stod bak interneringen av oldingen? Jo, det var herr riksadvokat Sven Arntzen, han som trakk seg fra embedet allerede høsten 1946 og bommet på guvernørstillingen i Trieste i 1947. Men han har da jernverket og hytta i Rauland, den han bygget ugenert i okkupasjonstiden mens vi andre snaut nok fikk tømmer til treskoemne.

Og tilbake til Gullregn-boken. Det ånder en hamsunsk atmosfære over den fra perm til perm. Fru Marie godtar Knut Hamsun helt og fullt som den han var og er og blir, som han også godtok seg selv og derfor var i stand til å være seg selv til siste slutt. Uten å klynke lot han seg internere, røve og for-

dømme, men de herrer kom til kort med å ta fra ham hans sjelsevner og hans ansikt.

Nå feires han i Norge og i Nationalteatret og i mange land. Imens har hans hustru skrevet sin kjærlighetsbok til hans minne uten å ynkes over ham som ikke ynkedes over seg selv.

Men mor Norge sitter igjen med dikterens formue, med et herjet ansikt — og med mange barn på skogen.

TORALV FANEBUST

Flyktingehjelpen

Norge gjør i disse dager store anstrengelser for å vise den øvrige verden hvilket høysinnet og humant folk vi er, og da samtidig selvfølgelig for å kamuflere sine egne forbrytelser. Hva gjør så vår jøssingregjering for våre egne flykninger, alle de som nå er i Argentina, fordrevet den gang jøssingrømlingene fra London kom tilbake med dyrets merke på sin panne, og satte terrorbølgen i gang, en terrorbølgesom ikke gir Ungarn-redslene mye etter? Våre egne flykningers store forbrytelse var at de sammen med Quisling kjempet for Norges frihet og selvstendighet etter at landets regjering hadde ødelagt vårt forsvar og deretter rømt over til fienden, til det land som i Jøssingfjorden hadde krenket vår nøytralitet og bragt oss inn i krigen. For å kamuflere sitt eget høyforræderi, sitt eget «landssvik», satte de så igang terrorbølgen mot oss NS-medlemmer med fengsling, utsulting i fengslene, tortur og skytning av våre edleste og mest høysinnede medlemmer. De som ikke fantes verdig til skytning, ble etter en årrekkes fengsel, straffet med økonomisk ruiner. Hendingene i 1945 står fremdeles levende for oss, og de vil ikke bli glemt, hvormeget enn Gerhardsens parole om «ro omkring rettsoppjøret» blir forkynt, og hvor meget man enn forsøker å tie oss ihjel.

Labus.

Har De betalt

bladpengene?

Hvis ikke ber vi Dem gjøre det straks!

Erling Bjørnson
er død

Erling Bjørnson døde 7. desember 91 og et halvt år gammel. Med Erling Bjørnson er gått bort en utrettelig kjemper for de bevarende elementer som eksisterte i retsstaten Norge. Ti moderneringen og bondesamfundet som Bjørnson var talsmann for — ble ikke helt ut den klippe som fikk marxismen til å strande i vårt land. Skjønt uten bøndene og slike ildsjeler som Erling Bjørnson hadde vi alle forlengst vært om en hals. .

Til det siste forfektet han ærens bud som bød ikke å gi opp kampen mot uretten og for gjeninnføring av hevdet, skreven lov og rett og respekten for avtalers og grunnlovsbuds ukrenkelighet. I denne den viktigste kamp som tenkes kan i dagens Norge klang livet ut for herren til Aulestad. Sitt syn på disse ting gir han uttrykk i en artikkel om Knut Hamsun i Folk og Land 1958 slik: «Der gis dog krefter som er sterkere enn vold og politisk forfølgelse, nemlig åndens makt. Den bryter vei forbi dogmer og teser og den er det store håp som en gang skal se oss alle i Kjærlighetens lys under hvelvet av Norges fortid og rettferdighet».

A. L.

Erling Bjørnson var født 19. april 1868 i København av foreldre Bjørnstjerne Martinius Bjørnson og Karoline Johanne Elisabeth Reimers. Erling Bjørnson hadde eksamen fra Jønsberg Landbruks-skole 1888, bestyrt, senere overtatt gården Aulestad, kommunemann, medlem av Norges Bondeparti (nu Senterpartiet). Foredragstur i Amerika 1905—06. Han stiftet den første melkekontrollforening i Norge. Erling Bjørnson var stortingsrepresentant 1934—39, varamann 1925—27 og 1931—33.

Av årets nye bøker

Ny diktsamling av

ALF LARSEN:
En tangkrans. Dikt.
Dreyers Forlag.

Også i år kommer dikteren Alf Larsen med en liten samling lyrikk på Dreyers Forlag. Boken ruver ikke meget blant årets sværvektene, men så tar den da igjen i kvalitet det den mangler i kvantitet. For Alf Larsen er som vanlig den kresne ordets mester, som piøyer dypt der han vandrer langs den elskede strand på Tjøme! Dikteren hører ikke til dem som må skjule en indre tomhet med tåkete vendinger. Han er enkel og klar i både form og bilder, og han har noe å gi enhver som søker. Jeg tror han er Norges eneste nålevende lyriker av ånd og sannhet. Han er også høstens, tungsinnets og mysteriets dikter:

Tungsindig suser vinden,
og min tanke vandrer vidt.
Hvorfor har jeg vel levet
og hvorfor har jeg lidt?
O lange våkenetter,
hva ble all grubblings sum?
Føder hver utstridt pine
et nytt mysterium?

Venner av Alf Larsens lyrikk vil hilse den nye samling med glede, og for dem som ennå ikke har funnet frem til den, gir denne lille, essensielle samlingen en ypperlig innføring i hans diktning. Den bør være det også for det Storting som vel nå må gi Alf Larsen den dikterlønn han fortjener bedre enn noen.

O. M.

Babels tårn og Noahs Ark

ANDRÉ PARROT:
Babels tårn.
Syndfloden og Noahs ark.
Land og Kirke.

Vi omtalte ifjor den franske arkeolog André Parrots lille bok «Skjulte verdener frem i dagen» — som ga en uhyre interessant innføring i det arbeid arkeologene har utført i de siste hundre år, og som har kastet nytt lys over historie og kultur i Bibels land. I år er det på forlaget Land og Kirke kommet to nye bind i den serie som er planlagt. De omhandler to av de bibelske gåter hvis opprinnelse taper seg i menneskehistoriens natt: Den store syndflo-

den og patriarken Noahs ark, samt Babels tårn.

En bedre ledsager blant historiens gåter enn denne erfarne og kultiverte forsker kan en vanskelig få, og han er heller ikke redd for å ta et personlig standpunkt på grunnlag av det arkeologene har bragt frem i dagen. Dertil kommer da at han har en utpreget evne til også å gi andre del i sine opplevelser og iakttagelser.

Enig eller ikke enig i de slutninger Parrot trekker, så er det iallfall uhyre interessant å følge ham på hans granskningsferd i det gamle Mesopotamia, det nåværende Irak, hvor en fremdeles kan lese ut av jord og sten beretningen om den store oversvømmelse og om Babylons zigurat, som er opphavet til den gammeltestamentlige legende om det babels tårn menneskene bygget i tross mot Gud. I virkeligheten, hevder forfatteren, var det jo ikke tross mot det hellige som lå bak dette store tempelbygg, men tvertimot en søken ut over det jordiske, slik all religion er det. Babels tårn var ikke en truende hånd hevet mot himlen, men en bønnens hånd.

For den som interesserer seg for menneskeslekten morgen og de gåter jorden gjemmer, er disse små bøker rene perler. De er fengslende og fulle av både ånd og sannhet.

O. M.

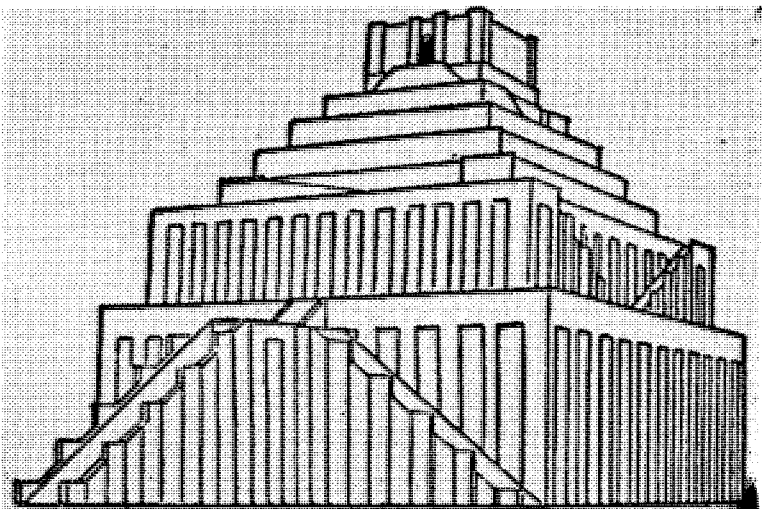
HYGGELIG HILSEN

Vi får mange hyggelige brev. Her er ett som avsenderen ber oss offentliggjøre: Til Folk og Land, Oslo.

Sender kr. 50,— som i tidligere år til fortsatt abonnement på Folk og Land. Ber samtidig alle som har bladet og som forstår betydningen av at vi har det å gi noen kroner til hjelp i et knipetak, hjelp til å hjelpe oss selv. Vi bør også forstå hvilken fremrakende redaktør bladet har nå, og påskjønne dette ved å ofre litt — noen kroner kan de fleste avse. Bladet må vi ha. Det er vårt eneste pustehull i isflaten, og det er midlet til å holde noen av de verste hetsbikjene litt på avstand.

Gjør din plikt!

H. Gj.

Suk sa Babels tårn antagelig ut. Rekonstruksjon ifølge Busink, gjengitt i Parrots bok

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

HVA VI MENTE
OG MENER

Det er i grunnen overflødig for alle de prominente i dette land å stå frem i kringkastingen og fortelle om hva de mente og hva de mener. Deres gjerninger taler for dem. Og er det ikke slik som Skriften sier, at på fruktene skal treet kjennes, og at hvert tre som ikke bærer god frukt skal hugges om?

Og hvilke frukter har ikke dette forlorne og forløyete partidemokrati båret!

Ta en titt ned på Stripa, les i avisene om ungdomsbundene som herjer som ville dyr rundt omkring i vårt eget og i de andre europeiske land! Bare en blind og avstumpet trel under de falske slagord om frihet og demokrati, eller en norsk historieprofessor, kan unngå å se at frukten er råttent.

Og hvorledes kunne den bli annet etter at alle disse prominente mannjevnt stillet seg i de oppløsende makters tjeneste? For naturligvis er det ikke eplets skyld at det er råttent, det er gartnerens. Det er alle disse som i dag forteller om «hva de mente og hva de mener» som har handlet ille, fordi det var lettere å tute med de materialistiske ulver enn å synge solo, og mere fordelaktig for karriere og pengepung å være partidemokratisk sau enn å være fårehund. Det er de om- og uomvendte materialister og folkesvikere som bærer skylden for at vår ungdom møter livet uten tro, uten idealer, uten ansvar og uten samvittighet. Og for at den går i hundene, som hele den europeiske kultur holder på å gjøre det.

La oss ikke glemme at den ungdom som i dag stjeler og raner, øver hærverk og myrder, og dertil er uten kultur, oppdragelse og disiplin, vokste opp i de mørkeste år i Norges historie, historieskriveren Skodvins heroiske år. De er flasket opp i presse, kringkasting, kino og revy, skole og hjem med løgn og forvrengninger, med forherligelse av vold og urett. Den tid og de foreldre som fostret denne ungdom, var de samme som skrek på blod og fengsel og eksekusjonspeltonger, som ikke nektet seg noe i retning av brutal ubarmhjertighet, som trådte rett og sannhet under føttene og som også var fedre til Nürnberg-«domstolen» og «rettsoppjøret» i Norge og andre land. Denne ungdom er vokset opp i det land hvis historieskrivning besørgeres av en Skodvin og en Sverre Hartmann, hvis kristendom ligger i hendene på den avdøde baglerbisp og hans elev studentpresten, og hvis politiske anstendighet representeres av Dagbladet.

La så professor uten gaseøyne i historie med svære gaseøyne fortsatt fortelle ungdommen på Stripa og de andre om den NS-Ungdomstjeneste som en lykkelig fikk slått ned, på det at ungdommen kunne bli slik den er blitt. La Dagbladet fortelle sine lesere, som haster avsted i busser og trikker, om den forbryterske tyske ungdom under Hitler, som begikk den forbrytelse å reise sitt land av den dypeste fornedrelse, som skapte om et folk med den moralske undergangs tegn på pannen til offervillige idealister med tro og håp og fremtid lysende ut av øynene. La dette norskdommens og de materialistiske idealers blad fortelle den norske almenhet om den heroiske seir vesterlandenes materialistiske partidemokrater vant over den ungdom som kjempet for å bevare Aftenlandet, den seir som etterlot en stor del av denne fremtidens ungdom på slagmarkene eller i likdyngene utenfor de demokratisk-bolsjevikiske fengsler, leire og slakteplasser.

Vi andre, som fremdeles mener hva vi mente, ser litt annerledes på det, for vi er nå engang barbarer og forbrytere. Vi ser for oss Weimartidens bunnratne tyske ungdom i storbyene, med grove seksuelle utskjelser, med fyll, håpløshet og forbrytelser. Og på ny ser vi for oss Hitlers

Deutsche Handelskammer
in Norwegen

Statuttene for Handelskammeret bestemmer i § 5: Ordinært medlemsskap må søkes skriftlig, og godkjenning skjer ved simpelt stemmeflertall i styret — —

Fortsatt medlemsfortegnelse:

Ingeniør F. W. Henschke, Elektro-Agenturen, Jacob Dybwads gt. 8, Oslo.

A/S Herkules Confektionsfabrikker, Herrekonfektion, Thv. Meyers gt. 72, Oslo.

Oluf Herlofsens Sønner A/S, Manufakturwaren engros, Kr. sund N.

Norman Hermansen, Agentur in Glas u. elektr. Artikeln, Dronningens gt. 25, Oslo.

A. Hesselberg & Co., Chemikalienvertretung, Rådhusgt. 12, Oslo.

Fredr. Hesser, Fisch- u. Fischmehlexport, Alesund.

Direktør F. Heyerdahl, Direktor von Siemens Norsk A/S, Rosenkrantz gt. 11, Oslo.

S. C. Heyerdahl, Holz- u. Gummi-Agenturen, Tordenskjolds gt. 6 b, Oslo.

Oscar Hillgaard, Christbaum-schmuck, künstl. Blumen, Tvedestrand.

Kr. Hjelkrem A/S, Fischexport, Kristiansund N.

Ved slutten av det første forretningsår (31. mars 1941) tallet Det Tyske Handelskammer i Norge 512 tyske og 833 norske medlemmer. Vi fortsetter medlemslisten i neste nr.

Martin Gisti

fyllte 70 år 9. desember. I de siste år har denne kjente skuespiller, som startet sin karriere på Det Norske Teatret, reist med Falkbergets Teater som skuespiller og turnéleder.

unge under de flammende faler, fylt av tro, håp og vilje til å bygge fremtiden, sterke, sunne, glade og asketiske forkjempere for en ny og bedre tid.

Så ser vi for oss dagens omdemokratiserte og «denazifiserte» tyske ungdom, som betenkelig ligner på Weimartidens, med forbryterske ungdomsbander, kirkegårdsskjendere og kyniske materialister.

Vi ser for oss Quislings og Hitlers meget baktalte «uniformerte» ungdom, som de gode partidemokrater med forakt pleier å kalle den. Og vi tenker på dagens ødelagte ungdom, som naturligvis ikke er «uniformert», til tross for at selv en åndssløv kan se at den er en eneste grå og dum og forvorpen masse av ensartede, skinnjakkeklede rag-gare. Aldri har det vært noe mere uniformert i dette land!

Dette er partidemokratiets ungdomstjeneste! Dette er frukten av DERES verk som i dag mener og husker i kringkastingen!

En anstendig sabotør

Under overskriften

NEI TIL TYSKE MARK

skrev S. Pettersen i Dagbladet for 14. september 1956 en oppsiktsvekkende og real artikkel, som det kan være grunn til å friske opp nå da kampen om disse markene er på det høyeste blant alle «patriotene».

S. Pettersen fryder seg over at han var skyldig i det tyskerne hadde tatt ham for! Han og hans kamerater er enige om at de ikke skal tigge om tyske mark, men, legger han til — de som var uskyldige og intet illegalt har foretatt seg og som allikevel ble tatt, de skal selvsagt ha erstatning.

Pettersen skriver blant annet:

Uansett på hvilken måte en hadde deltatt i det såkalte «illegale» arbeid, hvor stor eller liten innsatsen var, så var målet — et fritt Norge — og troen på at det kom, det som hjalp til å løfte. Men derest — og det tror jeg hjalp mer enn noe annet — var det vissheten om egen skyld!

Ikke etter norsk lov, men det herlige å være skyldig etter tysk lov. Det var befriende å kunne sitte som sonderfange i tysk nazifengsel, kunne løfte ansiktet mot sprinkelvinduet, slå seg med knyttnevene på brystet og juble stille «jeg er skyldig — jeg er skyldig». Og hvor skyldig jeg er. Tyskerne kjenner ikke til en brøkdell av mine «synder», men jeg kjenner dem. Det er ikke en eneste av Terbovens paragrafer jeg ikke har brutt, og er det det, så ville jeg ha brutt dem alle. Tyskerne gjorde rett, da de fengslet meg, jeg var en av Det

tredje rikes fiender. Tyskerne ikke bare gjorde rett, de hadde rett til å fengsle meg

Og så skal vi forlange erstatning av Tyskland. Erstatning for uberettiget fengsling. Nei så faen. De tyske mark jeg eventuelt måtte få, vil virke på meg som tretti sølvpenger.

Erstatningsrådet, eller hva det nå heter, har ingen hjemmel til å kreve erstatning på fangenes vegne. Det er antakelig bare en brøkdell av fangene som opprettholder medlemskap i fangeorganisasjonene. Og den omfattende propaganda de setter i gang for å få fanger til å «søke» om erstatning tyder også på at tilslutningen ikke er så stor som ønskelig.

Våre myndigheter bør ikke ta risikoen på å ødelegge vårt forhold til Bonn-regjeringen ved å presse denne saken fram uten å ha undersøkt den nærmere. Jeg antar at storparten av våre eksfanger vil foretrekke å få lov til å beholde stoltheten om sin egen skyld, og ikke vil skitne seg til med fattige erstatningsmark.

Men de som satt uskyldig i fengsel må selvfølgelig få erstatning.

*

Ja, dette var noe annet enn advokat Trygve Wyllers uholdbare legalisering (i Aftenposten) av det — legalt sett — ille og gale! Sabotør S. Pettersen visste hva han gjorde: Han ofret seg for det han trodde på, og visste hva okkupasjonsmaktens reaksjon måtte bli. Hatten av for ærligheten til S. Pettersen & Co.!

A. L.

FN og dets første generalsekretær

Jeg gjør rette vedkommende oppmerksom på dette avsnitt i Douglas Reeds bok «Far and Wide» som er «printed in the City of Oxford at the Alden press» med førsteutgaven i 1951:

«Da den permanente FN-bygning i New York ikke var ferdig, tok jeg toget til et sted utenfor byen som så ut som en ødemark, hvor et enslig skilt varslet «United Nations». Det midlertidige hovedkvarter var et redselsfullt sted, som en slags fjern base i krigstid, hvor bare baren syntes å være i virksomhet. Sommerfugl-kvinner satt rundt omkring i klubbstoler, og medlemmene av det nye byråkrati, fritatt for skatt og andre av livets ubehageligheter, — slentret omkring uten hensikt. Det hele bar også den for en erfaren besøkende umiskjennelige atmosfære av en kommunistisk celle.

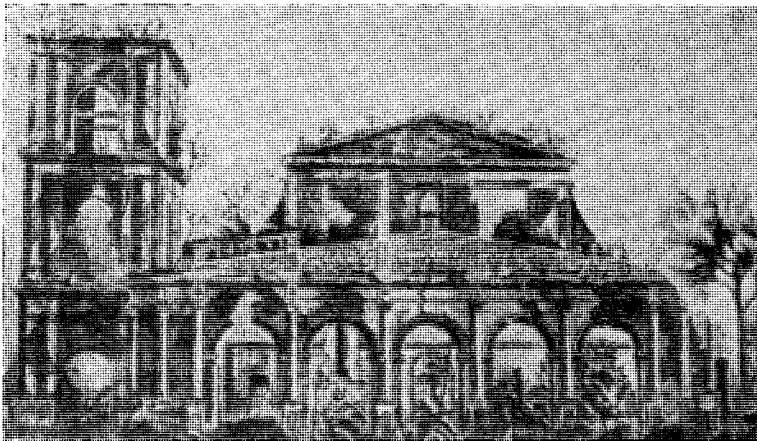
Dens første generalsekretær, som også hjalp til med å skissere dens grunnlov, var en kommunist som forrådde sitt lands hemmeligheter til Sovjetsamveldet

(who betrayed his country's secrets to the Soviet Empire) og da den ble stiftet under forvirringen i 1945, var organisasjonen helt åpen for den kommunistiske infiltrasjonsteknikk. I dag driver den en slags butikk i Fifth Avenue, som distribuerer til hvem som helst litteratur full av lærdommer om omstyrtelse. Hvis denne organisasjon skulle bli overordnet nasjonene, så ville fremtiden i sannhet bli trist».

Det er pussig at ingen har gjort den første generalsekretær oppmerksom på disse alvorlige beskyldninger, slik at han har kunnet ta skritt til å renvaske seg. Selvom han for tiden er sterkt opptatt med å forsikre amerikanerne om at det norske Arbeiderparti bygger på kapitalismen og at Norge derfor trygt kan gjøres til spekulasjonsobjekt for utenlandsk kapital, så kanskje han likevel kan finne tid til å beskjeftige seg med de offisielle beskyldninger som reises mot ham i en engelsk bok når jeg nå minner ham om saken. P. Rng.

Det tapte paradiset i urskogene

Det underlige musikkens rike i Paraguay

De hvites kolonisering av Syd-Amerika førte mange misbruk med seg, i første rekke utnyttelse av indianerne til slavearbeid. Kolonisatorer som hadde innlagt seg særlige fortjenester fikk av sitt hjemlands regjering «løyyve» til å opprette «encomiendas» hvor vedkommende ble tildelt et antall indianere til slavearbeid, under den forutsetning at indianerne skulle bli undervist i den kristne tro. Dette system hadde fungert til stor tilfredshet for kolonistene. På samme tid var det selve grunnlaget for indianerslaveriet. Den mest innbringende næringsvei var imidlertid slavehandelen, som gikk åpent, for seg selv, om den egentlig var ulovlig. Borgerne av de forskjellige kolonibyer avholdt slavejakter hvor etter byttet ble solgt på det store slavemarked i Rio de Janeiro.

Det var jesuittermisjonærer fra det av Ignatius av Loyola (f. 1491, d. 1556) stiftede Societas Jesu (Jesu Selskap) som skred inn mot disse ting, og inne i urskogene og på slettene i det østlige Syd-Amerika, vesentlig på begge sider av Uruguay-floden skapte et uforglemmelig stats-samfunn på ideelt, religiøst, musikalsk grunnlag.

Denne forunderlige staten som eksisterte i over 140 år på fellesskapets prinsipp og uten anvendelse av vold eller terror — eller berikelse for administratorene — vil til verdens ende beskjeftige mange mennesker som en manifestasjon av drømmen om et paradiset på jorden. Stifterne av indianerstaten i urskogene — skriver René Fülöp-Müller — forfatteren av den berømte bok «Macht und Geheimnis der Jesuiten». Berlin 1929 — gikk helt fra begynnelsen ut fra den riktige erkjennelse, at et sant «Kristi rike på jorden» bare kunne grunnlegges blant ville indianere i tetteste urskogene og med streng utelukkelse av europeiske kristne!

De geografiske forhold kom jesuiterpaterne til hjelp. De spanske kolonister som opprinnelig var dradd til det sydøstlige Syd-Amerika for å lete etter sølv hadde alltid bare slått seg ned ved

utløpet av de store floder, fordi det indre var stengt hvis det da ikke fantes seilbare elver.

På sine oppdagelsesreiser hadde jesuittene sett at elven Uruguay et sted hadde en stor katarakt med farlige klipper og fosser, som hindret passasjen for europeiske farkoster.

Bak disse naturens sperrer begynte de territorier som gjemte Chiquitos- og Guarianistammene. Da de første jesuittene trengte inn i skogene var det til å begynne med helt umulig å drive misjonsvirksomhet. Indianerne trakk seg tilbake. Imidlertid la paterne merke til hver gang de i sine kanoer sang geistlige sanger, dukket indianerne frem i skogdyppet. Via musikken lykkedes dem å få kontakt med indianerne.

Snart forsøkte indianerne å etterligne misjonærenes musikkøvelser. De lærte av paterne, og sang snart med stor begeistring vanskelige flerstemmige koraler. Fra denne forening gjennom musikken utsprang denne stat! Ikke minst av hensyn til samsangen sluttet indianerne seg sammen som hittil hadde levet spredt i skogene. Først slo et par guaranifamilier seg sammen i en landsby, som jesuittene ga navnet Loreto. Kort etterpå oppsto videre de kristne indianersammenslutninger St. Ignacio, Itapua, og St. Anna, alle beliggende ved Paranas midtre løp. Av denne grunnstamme av indianerlandsbyer utgikk Paraguays «reduksjoner», som snart omfattet store deler av det nåværende Argentina, Paraguay, Uruguay, Chile, Brasil og Bolivia.

I dette selsomme rikets blomstringstid fantes det ialt 31 slike «reduksjoner», hver med tre til seks tusen mennesker. Det samlede antall innbyggere i denne stat var omkring 140 000 mennesker.

*

Så å si alt liv og all virksomhet i Paraguays indianerkommuner foregikk til musikkledsagelse. Allerede klokken 5 om morgenen kalte trommehvirvler folket til kirke hvor det ble holdt gudstjeneste med sang og instrumentalmusikk. Indianerne var av natur arbeidssky. Men paterne brukte

musikken til å overvinne deres medfødte treghet med. Under ledelse av et musikkorps dro mennene om morgenen ut på jordarbeid. Med musikkledsagelse dyrket de akrene, hugget trær, bygget hus. Til musikk spiste de middag og med musikk dro de etter arbeidets slutt tilbake til landsbyen.

Indianerbarna gikk daglig et par timer på musikk-skole. Den stadige øvelse sammen med stor medfødt begavelse bevirket at det aldri hørtes en falsk tone selv i kor med tusenvis deltagere. Å synge riktig var her en slags borgerplikt, kanskje en ide for Einar Gerhardsen? Til fremme av innenlands harmoni.

Blant de enfoldige indianere i Syd-Amerikas urskog, bemerket engang misjonæren Franz von Zephyris, kan ikke paterne innlegge seg ære med matematikkundervisning, som ingen av de innfødte forstår noe av, men musikk derimot - - -

Indianernes finmekanikk, håndverksbegavelse og mildhetens diktatur

Etterhvert oppdaget paterne indianernes forbløffende begavelse for etterligning av europeiske gjenstander. Kvinnene kunne på det nøyaktigste kopiere kostbare Brabant-kniplinger. En gruppe indianske arbeidere laget sogar et aldeles utmerket orgel etter europeisk mønster. De graverte figurer i metall og skrev av messebøker, slik at ingen kunne si hvilket var det trykte og hvilket det skrevne eksemplar! De av indianerne fremstilte trompeter lignet fullkommen de fra Nürnberg, og deres klokker sto ikke tilbake for de berømteste Augsburgerverk.

Slikt arbeide skaffet indianerne en stor fornøyelse, og de var helt med, når det gjaldt å lage ting som skulle tjene til å forskjønne deres fester, utsmykke kirkeene etc. Paterne oppnådde ved sin kloke og ikke påtrengende måte

(Forts. s. 8).

Jesuiterordenens stifter
IGNATIUS AV LOYOLA

BAK KULISSENE: OG SLIK KOM KRIGEN - -

Anthony Eden hylles av Paul Reynaud. Eden gikk som kjent ut av Chamberlains regjering som protest mot fredspolitikken. Da han etter krigen selv ble premierminister, startet han det ulykkelige Suez-angrepet mot Egypt sammen med Israel og Frankrike

EN ETTERTENKSOM SENDEMANN

Samtalen hadde vart en god stund. Sir Neville Henderson gikk langsomt tilbake til den britiske ambassade. Det var en vakker, varm augustkveld, men han følte seg ikke vel til mote. Statssekretæren hadde snakket så alvorlig — han hadde henvist til at den polske regjering 10. august hadde gitt den tyske sendemann en tungtveiende meddelelse. «Man vilde», slik hadde en ladt meddele, anse «ethvert tysk initiativ på bekostning av de polske krav i Danzig som angreps-handling» — og statssekretæren hadde videre sagt at Polens holdning bare kunne være mulig fordi den britiske politikk hadde gitt den polske regjering ubegrenset frihet, noe Polen nå utnyttet til siste rest.

Det var ikke så meget statssekretærens argumenter som hadde gjort inntrykk på den seige engelskmann — du gode Gud hvorfor var man diplomat? Ethvert argument var det i et gunstig øyeblikk alltid mulig å besvare med et annet. Men det var roen i herr von Weissäckers alvor som fikk ham til å lytte etter —

Han søkte etter uttrykk for å presisere statssekretærens holdning for seg selv. Dessuten trengte han den for den beretning som han måtte sende telegrafisk til London om denne samtale. Han fant (som det fremgår av hans beretning gengitt i den engelske blåbok) «calm» (ro) ikke tilstrekkelig — nei, tyskeren hadde fremfor alt vist «detachment».

Hadde dette frittalende sprog ikke sin hensikt? Ville det ikke hjelpe til med å løse krampen? Men hvorledes ville det bli forstått i London? Henderson visste jo utmerket godt at for herrerne i Utenriksdepartementet og herr Vansittart dreiet det seg like lite om Polen og om de derboende tyskeres skjebne som det hadde bekymret dem hvorledes det gikk med tsjekkerne. Det dreiet seg bare om «to stop Hitler» — å gjøre en brå ende på den voksende tyske makt, og England var bestemt på krigen.

Det gjaldt bare å skyve skylden for denne krig som en var bestemt på over på the Germans,

tyskerne, i verdens øyne. Og ennå var ikke innkretsningssvingen om Tyskland sluttet, ennå manglet Russland før den gamle konstellasjon fra 1914 var gjenopprettet —

Siden mars hadde forhandlingene med Sovjetsamveldet pågått og for fire dager siden, 11. august var den engelsk-franske militær-misjon kommet til Moskva. Gikk saken nå i orden eller ikke? Det var i Russland Henderson hadde begynt sin diplomatiske løpebane. Dengang var han 23 år og dengang hadde en nattlig hendelse gjort ham berømt innen det engelske diplomati. Han var blitt vekket midt på natten — sendemannen lot sin sekretær si gjennom sin sønn at han hadde hørt en mistenkelig lyd, sannsynligvis var det en dokumenttyv i huset! Henderson skulle straks, så forsiktig som mulig snike seg bortover korridoren og så, fremdeles uten lys, gå opp trappen, mens sendemannen skulle komme nedover ovenfra. På dette vis måtte de ubetinget knipe inntrengeren. Henderson var på benene i ett nu, og etter forskriftene snek han seg lydløst bortover den bemarkerte korridoren. Han traff imidlertid ikke på noen tyv. Så vendte han seg i mørket mot trappen, og plutselig hadde han den sikre følelse av at det stod noen foran ham. Øyeblikkelig avleverte han en rett venstre av beste sort mot den formodede skikkelse foran seg, og med utmerket resultat, for etter lyden å dømme sank en svær mann sammen foran ham. «Jeg har ham!» skrek Henderson begeistret. «Lys!» Tjenerne kom med lys, og Henderson som nettopp hadde vært så begeistret stod der noe ubehagelig til mote, for mannen som lå der bevisløs foran ham var ikke tyven, men hans høye sjef i egen person, den britiske sendemann hos den russiske tsar — —. Hva dokumenttyven angikk, så oppdaget man at det var en katt som hadde frembragt den mistenkelige lyd. Den var ved et uhell blitt låst inne i et værelse.

Ja, dengang hadde man vært ung og frisk og det hadde ikke bekymret ham at ondsirrede kolleger hadde hevdet at det dog var en dårlig start for en diplomat å begynne et slikt feil-

Forts. s. 7.

Krustsjov understøtter Nasser i Suez-kanalspørsmålet

Og opplyser at han ingen befattning ville ha med de zionistiske ledere under Amerikabesøket

Vi har tidligere omtalt det besøk som president Nassers tillitsmann major Salah Salem for kort tid siden avla hos Krustsjov i Moskva. I nedenstående beretning forteller Folk og Lands Kairo-korrespondent Omar Amin von Leers nærmere om dette møte, som naturligvis ikke er omtalt i den ensrettede presse i vesterlandene:

Major Salah Salem, en av Gamal Abdel Nassers medkjempere under den egyptiske revolusjon, er i visse vestlige aviser flere ganger betegnet som «falt i unåde». Til tross for dette ble han betrodd ledelsen av det store forlags-hus «Dar el Tahrir» og ble sjefredaktør for den offisielle avis «Gumhuriya». Etter oppdrag av president Nasser fløy han ved månedsskiftet til november til Moskva og hadde der en samtale med premierminister Krustsjov, som varte fire og en halv time. Krustsjov sa til ham at Sovjetsamveldet på alle områder ville fortsette sine hjelpeytelser til Den forente arabiske republikk, og ville også

som tidligere levere våpen. Det så med sympati og interesse på enhver søknad fra Den forente arabiske republikk om lån til finansiering av annet byggeavsnitt av Assuandammen og ville også yde lån til industrialiseringen av Den forente arabiske republikk. Med dette er visse internasjonale bankkretser, — som vil gjøre innvilgelsen av lån til Den forente arabiske republikk avhengig av oppfyllelsen av Israels meningsløse krav, vist tilbake. Man trenger ikke lenger deres penger fordi man kan få de nødvendige midler fra Russland.

Krustsjov uttalte seg skarpt for Den forente arabiske re-

Forts. side 7

Våre fálne

I «Frontkjempernes julehefte 1942» henter vi noen vers av Kjell Dreyer:

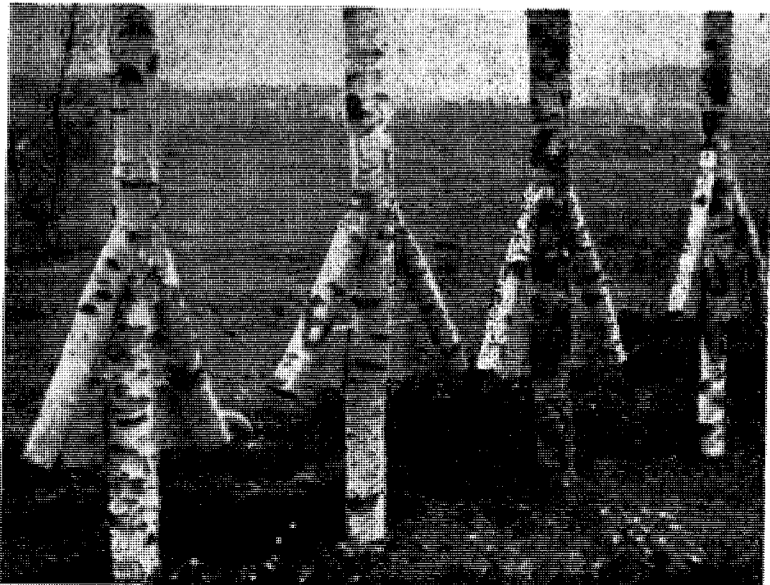
*Fra tundraens isnende øde
mot sør til Det svarte hav,
der hviler de unge som døde,
under sin snødekte grav.*

*De stupte med Norge i hjertet,
og hvisket i døden dets navn.
Vi sitter igjen med vår smerte,
og hele det såre savn.*

*De reiste avsted våre helter
med Norges sang i sitt bryst,
mot menneskebylgen som velter
fra øst mot vår egen kyst.*

*Men aldri kan stoltheten rokkes,
og minnene ikke dø.
Nå ringes de sammen og flokkes
om tuer på steppens snø.*

*De kjennes så levende nær oss
i julestemningens fred.
Det er som om karene ser oss
og vil feire julen med.*

Med Sam Giæver i Alaska

Jegeren, gullgraveren, sjømannen, Alaskaforskeren, billedskjæreren og nordmannen som i 1945 havnet i «de gode nordmenns» lenkegjeng

Hjemmefrontkarenes krig mot Giævers utskårne gjerdestolper

Blant tenkende mennesker som følger med i bøker om annen verdenskrig — er det en stigende forundring over den herskende klikks forhold før, under og etter den tyske okkupasjon av Norge. Særlig den store freidighet ved «frigjøringen» i 1945, da man i avledningsøyemed — støttet av fremmede bajonetter og med nasjonalt påskudd — la vårt lands kanskje beste sønner og døtre i lenker og førte dem frem for offentligheten som skyldige i «forrederiets epoke» . . .

Man kan ikke parallellisere denne behandling med tyskeres behandling av de nå så sterkt erstatningskrevende patrioter. For skal man tro disse, har de ved svære, illegale bragder under okkupasjonen vært en krigsforkortende faktor mot okkupasjonsmakten, som imidlertid etter Haagerkonvensjonen hadde rett og plikt til å opprettholde ro og orden, og derfor måtte gripe inn. Imidlertid tok tyskerne ikke sjelden feil. De arresterte folk som praktisk talt intet hadde foretatt seg. Slike uskyldig rammede skal selvsagt ha erstatning . . .

Jeg minnes fra Vollan i Trondheim en gang da trist uniformerte, men sterkt vepnede såkalte «smørgås» bragte inn en lenkegjeng av kvalitetsnordmenn i Nasjonal Samling. De var under overførsel fra Falstad til Akershus. Blant dem var to eldre gentlemen, men løver for Herren, av de beste nordmenn jeg kjenner: Jac. Skylstad —

Trondheim og Sam. Giæver fra Rognan i Salten.

Om Giævers opplevelser i rettsoppgjøret og om denne jeger, gullgraver, sjømann, Alaska-forsker og billedskjærer bragte vi en hel del i Folk og Land for nr. 5—58. Vi skal denne gang gå med en harelabbe over det onde i denne verden. De 12 «smørgås» som kom til hans hjem Tyrimo startet nokså barskt, idet de skar nesene av hans figurer rundt eiendommen, se illustrasjonen, men siden ble de meget snillere, etterat denne deres deltagelse i «Norges krig» var fullbragt. Ja, det var som den dynamiske tid krevde heroiske handlinger av våre landsmenn: En nåværende stortingsmann deroppe fra kom etter Giævers arrestasjon inn på Tyrimo og tok radioen. Selv hadde han gjort det som smukt og lovlig var av IKKE NS-folk: Han hadde bistått tyskerne med å selge for tusenvis av kroner gode landbruksprodukter til deres tropper.

Fra et gammelt foto-album viser Giæver meg bilder fra kongefamiliens besøk hos hans onkel på Alteidet i 1906. Vi gjengir her et bilde av vår nåværende konge, hentet fra albumet.

ALASKAS APOSTEL

Under sin Alaska-tid traff Giæver Fader Duncan, som på grunn av sitt sanne kristelige misjonsarbeid og geniale arbeid for å bedre indianernes

materielle kår, ble kalt Alaskas apostel. Guvernøren i Alaska ga Fader Duncan tillatelse til å bygge opp en by for indianerne på Annette Island, aller sydligst i syd-øst Alaska. Dette var indianernes reservat forat de kunne holdes unna de hvites uheldige innflytelse, altså atter et slags Apartheid, som når det bedrives i Syd-Afrika — fortiden så sterkt opprører Alger Hiss's kolleger i Norge.

Duncan pekte ut tomter for de forskjellige bedrifter og anlegg i denne sin by for indianerne, Metlakahtla. Han var en meget god misjonær og levde bare for sin gjerning. Hans offisielle misjonærvirk-somhet fikk en karakteristisk avslutning. Fader Duncan visste at for indianerne var alkohol som olje på ilden. Derfor ga han ikke indianerne vin i nadverden. Selvsagt ville ikke en slurk altervin i form av Malaga beruse dem, men han ville ikke på denne måte gi dem smaken . . . Dette ble tatt ham meget unådig opp i det misjons-selskap som hadde sendt ham ut, og som hadde profitert på hans store suksess i et misjonsarbeid som før Duncan kom hadde vist seg håpløst. Han ble sparket ut av stillingen. Faktisk og praktisk betydde dette intet for Duncans misjonsarbeid. Han ble hos indianerne og han døde hos dem. Nordmannen John W. Arctander har skrevet en bok om denne uforglemmelige Duncan: «The Apostle of Alaska. The Story of William Duncan of Metlakahtla».

JOHN W. ARCTANDER

praktiserte som advokat. Han var også en original. Han var jernbaneselskapets advokat. En kone hadde fått en kostbar ku overkjørt, men tapte saken mot selskapet. En dag traff Arctander henne på ga-

Forts. side 6

Kong Olav fotografert som barn på Alteidet hos Giævers onkel i 1906

Riksdagsbrannen —

(Forts. fra s. 1)

frem et så rikholdig kildemateriale at det helt slår i stykker den gigantiske propagandabygningen.

Dette siste gir en håp om at det bilde som ytterverdenen gjennom hetspropagandaens mestre har fått av Tyskland i årene 1933—45 også skal kunne revideres ved at folkeforgiftningens mestre blir avsløret på samme drepende måte.

I de to tidligere artikler har vi på basis av den i ukebladet «Der Spiegel» offentliggjorte serie, hvor Oberregierungsrat Tobias legger frem resultatet av sin mangeårige kildeforskning, påvist hvorledes den av hollenderen van der Lubbe alene og på eget initiativ anstiftede brann, av Kominterns propagandister med velvillig assistanse av vestmakt-demokratienes presse samt politiske og kulturelle forgrunningsfigurer ble forvandlet til en «ildgjerning av de nazistiske forbrytere». Av det overveldende, i minste detalj gjennomtrengende materiale som Tobias legger frem, kan det være av interesse å belyse hvorledes autoriserte forskere helt til de siste år har tatt vare på den vitenskapelige sannhet.

I Bonn finnes det en «Forbundssentral for heimbygds-tjeneste», som sorterer under innenriksministeriet og som «har til oppgave å befeste og fordype den demokratiske og europeiske tanke i det tyske folk». Den utgir bl. a. uketids-skriftet «Das Parlament», med bilag «Fra politikken og tids-historien». Den 18. januar 1956 offentliggjordes her et oppsett under rubrikken «Riksdagsbrannen 1933, en forskningsrapport» av dr. Richard Wolff. Denne vitenskapsmann, som emigrerte fra Tyskland i 1938 og ble britisk statsborger, hadde i 1955 fått i oppdrag av Forbundssentra-len i Bonn mot et høyt honorar og med assistanse av de vesttyske myndigheter endelig å oppklare hemmeligheten med riksdagsbrannen. Dette oppdrag har dr. Wolff utført på det vis at han praktisk talt utelukkende baserer sin utredning på det forfalskede materiale og den legendedannelse som ble produsert i Münzenbergs kominternsentral i Paris og som ble spredd gjennom de såkalte brunbøkene. Hele denne av Bonn-republikken finansierte utredning vrimler — fremholder Tobias — av lett påviselige feil og uriktigheter og «hører til det mest naive som noen-sinne er skrevet om riksdags-brannen».

Men denne offisielt stemp- lede helt missvisende utredning danner grunnlaget for undervisningen i skolene og den har igjen i tur og orden gitt opphav til tallrike «do-kumentariske» skildringer de siste år både i den tyske og i den utenlandske presse.

Det er umulig her å kom-

me inn på den fingranskning gjennom hvilken Oberregierungsrat Tobias ved hjelp av vitner og autentisk materiale påviser uvederheftigheten av den Bonnfinansierte forsker-rapporten. Et par eksempler kan dog belyse fremgangsmåten.

I politirapporten om brannen omtales et av de første øyenvitner, en ung mann i kortstøvler, som av en patroljerende konstabel ble sendt for å varsle den nærmeste politistasjon ved Brandenburger Tor. Dette vitne, som siden forsvant ut av det synsfelt propagandamakerne i Paris hadde, ble av disse heksemestre gitt nytt liv og skikkelse som den sentrale figur i mordbrannen. Han ble gitt navnet Paul Waschinsky og utnevnt til SA-mann med intim kontakt med SA-leder-ne grev Helldorf, Karl Ernst med flere, samt knyttet etter oppdrag av Goebbels, Göring etc. forbindelse med hollenderen van der Lubbe, og fikk ham til å tenne på riksdags- huset — etter at SA-menn på forhånd hadde preparert inventaret med benzin og andre brannstiftelsesmidler — hvor-etter han lot seg ta til fange. Denne legende ble skapt i Münzenbergs laboratorium av en fra Tyskland i 1933 rømt journalist ved navn Harry Schulze-Wilde, som etter krig- en er vendt tilbake til Tysk- land, hvor han nå fungerer som «riksdagsbrannspesialist» sammen med den fra Nürn- bergprosessens kjente angiver Gisevius. Det var denne Paul Waschinsky som etter fullendt verk «sporløst forsvant» etter at han hadde varslet politistasjonen.

Tobias avslører hele denne gigantiske bløff og opplyser fantasifiguren Waschinsky i alle dens bestanddeler. Sam- tidig påviser han hvorledes «det sporløst forsvundne vit- ne», som disse historieskri- vere har bygget legenden opp på, ingenlunde forsvant. Det annet øyenvitne ved brannut- bruddet, studenten Hans Flö- ter — der fungerte som hovedvitne — er i denne stund dosent i Bremen og han inn- rømmer i dag at han under politietterforskningen og i vit- nerummet under riksstretts- prosessen hadde flere samtaler med ham. Hans navn var Neumann og han stod den hele tid til forføyning som reservevitne hvis hans utsagn skulle være påkrevet. Da han hadde mindre å berette enn Flöter, ble så ikke tilfelle.

Og ingen kunne vel ane at det av Neumanns sprintløp til politistasjonen ved Brandenburger Tor skulde skapes en ny riksdagsbrannlegende og at det av Neumann selv skulle oppstå «en mann ved navn Waschinsky».

Den suverene forakt for fakta som er lagt for dagen av historieforfalskerne, påvises også av Tobias når han kommer inn på «de forsvundne dokumenter». Her inntar politiets første forhørsproto- koll med van der Lubbe en vesentlig plass i den vanlige historieskrivning. Ifølge denne skulle van der Lubbe i den stenografisk opptatte forklar- ing ha avgitt uttalelser som var graverende for nazistene, hvorfor disse politiprotokoller ble omhyggelig ødelagt. Denne opplysning, som først ble laget av forfatterne til brun- bøkene, går gjennomgående igjen i alle de redegjørelser som etter krigen er blitt pub- lisert om riksdagsbrannen og naturligvis også i den offisielle utredningen av den foran nevnte dr. Richard Wolff, som er blitt spredt i hundretusener av eksemplarer i Bonn-repu- blikken og som anvendes som undervisningsmateriale i sko- lene.

Dr. Wolff beklager at det ikke lykkedes ham å oppspore et eneste eksemplar av de syv kopier som politiprotokollen opprinnelig ble utskrevet med: «de er systematisk ødelagt av nazistene». På dette får han nå svar av Tobias, som frem- holder at Wolff neppe kan ha gjort større anstrengelser, for «stadig eksisterer ikke bare kriminalpolitiets protokoll, men også anklageskriftet og dommen foreligger i fullstend- ig tekst. Dertil er fremdeles mange av de i prosessen del- tagende kriminaltjenestemenn og jurister i live, selv om de av dem som har overlevet redslene i de russiske inter- neringsleire ikke er altfor ivrige etter å snakke om riksdagsbrannen. Deres protokoll- antegnelser kan man imidler- tid uten vanskelighet sette seg inn i i Forbundsrepublik- kens justivforvaltning!»

Og — politiprotokollen med det første forhør av van der Lubbe, som i henhold til historieskriverne «systematisk er ødelagt av nazistene» of- fentliggjøres nå av Tobias i «Der Spiegel»! Den bestyrker hva de to forhørsledere, krimi- nalkommisærerne Heisig og Zirpins såvel under ed under riksstrettergangen, som etter krigen, har bevitnet, at van der Lubbe alene og uten med- hjelpere tente på riksdags- brannen.

Det kildemateriale som Oberregierungsrat Fritz To- bias har fått frem og som i hver eneste detalj føyer seg sammen til et knusende slag mot den flommende historie- forfalskning, har selvsagt stått til forføyning for hver eneste

Med Sam Giæver

Her stod laksen tett i gytetiden

(Forts. fra s. 5).

ten og lovet å ta saken for henne. Nu vant hun. Når Arctan- der opptrådte for skranken hadde han alltid lommen full av guldollars. Som han så et- terhvert kastet på rettens bord som bot for sterke ord og uttrykk.

Som 70-åring tok Arctan- der i 1914 norsk juridisk em- bedseksamen.

LAKSEN I ALASKA

Sam. Giæver forteller om de umåtelige laksemengder og de forskjellige laksesorter, hvorav King Salmon er den mest velsmakende kanskje ... De andre heter Steelhead, Dog Salmon, med herlig, rødt kjøtt men fælt utseende, Koho, og Humpback.

Da Giæver var der brukte hermetikkfabrikkene en lake som ødela meget av den ned- lagte laksen: 35 pst. sukker og en mengde salpeter.

Før laksen gikk opp i elvene — sendte Forester Service ut arbeidsgjenger som sprengte elven ren for hindringer. De ødela herunder titusener av store ørreter som spiser lakseroggen.

Laksen gikk ofte opp i slike mengder at man ikke kunne se elvebunnen. Engang så Giæver på en liten strekning av elven tre store svartbjør- ner som fisket laks. India-

ærlig forsker som ville ta fatt med vitenskapsmannens ob- jektivitet. Men ingen har vært innstillet på å få frem sann- heten. De nå offentliggjorte avsløringer har hatt en slik sjokkvirkning i Bonn-politik- ken, at en gravliknende taus- het råder innen de i politik- ken og kulturen toneangiven- de kretser, hvis eksistens helt hviler på det løgnens funda- ment som er bygget av notor- iske historiesvindlere. Selv Dagbladets megetskrivende Bonn-korrespondent er taus på dette punkt. For den fore- liggende utredningen om riksdagsbrannen har vist at før eller senere seirer sannheten over løgnen, og at man har all grunn til å frykte for det jord- skjelv som blir følgen når

nerbarna tok laksen med hendene og hev den på land.

Giæver bodde en tid i byen Ketchikan — «First Port of Entry», Alaska. Her gikk det en bro over elven. På broen sto det tett i tett med hytter — cabins — som var bortleiet om vinteren til folk som bl.a. arbeidet på hermetikkfabrik- kene om sommeren. De firte snøret gjennom et hull i gul- vet og vips dro man en pen laks opp på hyttegulvet.

Engang så Giæver hvordan tre sjuktsere drakk dram. Førstemann tok drammen i munnen, ristet på hodet, men svelget ikke, han sprøytet drammen inn i munnen på nestemann, som også lot den gå på samme måte videre til tredjemann, som svelget den.

Kanskje dette var en tan- ke for den norske alkohollov- givning, siktende på måtehold og til fremme av den demo- kratiske, såkalte samkjensle?

A. L.

det falske speilbilde som er stillet opp for tyskerne etter krigen er slått sønder og sam- men.

ERNST TORGLER BEKREF- TER EKTETEN.

Interessant i forbindelse med Oberregierungsrat Tobias' kri- tiske analyse er et brev som Ernst Torgler — lederen for den kommunistiske riksdagsgruppe i 1933 og tiltalt, men frikjent ved riksstretten i Leipzig for delaktighet i riksdagsbrannen - har sendt «D. Spiegel». Torgler, som i sin sin tid var «idealistisk kom- munist», men som i 1936 for- lot partiet og nå visstnok til- hører sosialdemokratene, skriver bl. a.:

«Jeg er meget glad over at det dog synes å ha lyktes å løse den beryktede riksdags- branngåten, og jeg fylles sam- tidig med en slags bister til- fredsstillelse over at et speil (Spiegel) holdes frem for de mange pseudo-historikere og kolportasje-skribenter, som hit- til har forsøkt seg på dette tema.

Uventet meget av dokumen-

Krustsjov og Nasser

(Forts. fra s. 5).

publikks rett til å nekte skip fra Israel gjennomfart i Suez-kanalen, og meddelte også at en masseutvandring av jøder fra Russland til Israel ikke ville bli tillatt. Han bemerket forøvrig i den forbindelse at russiske jøder som tidligere var reist til Israel, nå flyktet ut av landet igjen og anstrengte seg for å få vende tilbake til Sovjetsamveldet, fordi levevilkårene i Israel var for dårlige. Nikita Krustsjov betonet at han under sitt opphold i USA hadde avslått all forbindelse med og alle sammenkomster med zionistiske ledere: «Vi har ingen interesse av dem og ønsker overhodet ikke å interessere oss for dem».

Samtalen mellom Salah Salem og Krustsjov kom så inn på den meningsforskjell som er oppstått i forbindelse med Irak. Salah Salem sa: «Jeg tror at brevvekslingen nylig mellom president Gamal Abdel Nasser og Dem har gjort slutt på den forbigående krise i forholdet mellom Den forente arabiske republikk og Sovjetsamveldet. Men imperialistiske og zionistiske kretser, som stadig forsøker å så splid mellom de to land, gjen-tar likevel stadig at forbindelsen ikke er så intim som tidligere. Vær så vennlig å gi en uttalelse om Deres oppfatning av forholdet».

Krustsjov svarte: «Våre forbindelser med Den forente arabiske republikk er like gode som tidligere, dengang da Egypt under angrepet fra de tre makter befant seg i en vanskelig situasjon. Jeg vil også gjerne ha sagt at da aggresjonen mot dere fant sted, var våre sympatier og hele sovjetfolkets sympatier på det egyptiske folks side i dets kamp for frihet og uavhengighet».

På spørsmål om den stadige inngripen fra Kairos side mot innenlandske kommunister hadde forårsaket noen forandring i Russlands innstilling til Den forente arabiske republikk, sa Krustsjov: «Som jeg allerede har sagt Dem, finnes det ingen krise i vårt innbyrdes forhold. Det finnes forskjell mellom våre politiske meninger og vårt trosinnhold, men etter min mening kan nasjoner med forskjellig tro og forskjellige systemer

tarisk materiale har, som Deres serie viser, blitt bevart — selv om riksdagsbrannen. Det berørte meg på en eiendommelig måte, da jeg nylig igjen holdt i min hånd samme aktstykket som dr. Sack (Torglers forsvarsadvokat — vår anm.) gav meg i fengslet for 26 år siden og som jeg da forsynte med mange blyantbemerkinger. Intet kunde mere slående bevise ektheten av det dokumentariske underlag som Deres serie bygger på».

eksistere fredelig ved siden av hverandre».

Det er all mulig grunn til å notere seg disse opplysninger i den interessante beretning fra Kairo, ikke minst her i Norge, fordi Israel i sine bestrevelser også søker å trekke norske skip inn i den eksplosive politikk i det nære østen. Det er tydeligvis inntrådt en ny vending i verdenspolitikken i dette avsnitt hvor vestmaktens zionistiske politikk på ny truer verdensfreden. Norge skader bare seg selv hvis det lar seg bruke som en brikke i Israels farlige spill i tider da selv Israels allierte fra Suez-overfallet, Frankrike, avvikler sine israelske forretninger. Korrespondenten peker uttrykkelig på at en i Kairo er av den oppfatning, at den norske gesandt i Tel Aviv — Per Vennemoe, blir satt under press av den israelske regjering for at han skal få den norske regjering til å understøtte de israelske krav på gjennomfart i Suez-kanalen. Når Sovjetsamveldet nå tydelig har gitt sin mening til kjenne, er det ikke farefritt på denne måte å spille bakmenn ved sjakktrekkene i den internasjonale politikk om denne ildsfarlige sone.

BRUK RESTEN AV ARET til også å ordne med bladvenger og litt ekstra støtte til Folk og Land. Det hjelper oss utrolig meget at våre abonnenter er tidlig ute med abonnementsfornyelsen. Kanskje du som leser dette også har en mulighet for å skaffe oss en ny abonnent?

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstier av jern, malertrapper og helsbare loftstrapper.

KJOLER, KAPER OG DRAKTER

SALONG FOR
EKSKLUSIV SØM

Angell Michaelson

Parkveien 6

Tlf. 60 66 25 (timeavtale)

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

Averter i
FOLK OG LAND!

Vestlandsfanden personlig

Under denne 5-spaltede overskrift var 31. oktober et helsides intervju i Dagbladet med «sendeleidar og landskjent radiokåser» Arthur Klæbo i Norsk Rikskringkasting (signert Bj. G.)

Et i sannhet freskt og mesterlig intervju. (Forøvrig av en av våre i sin tid mest begavede førkrigs-ungdomsledere).

Det mest bemerkelsesverdige ved sunnmøringen Klæbo's friske svar er hans uttalelser om Schweitzer-kulturen. Han forteller at han selv har vært i Afrika, til og med i Lambarene og sett Schweitzerbyen og «det er dårlige greier», sier Klæbo.

«Hva for noe?» sier den forbløffede intervjuer.

«Eg seier at heile Schweitzermyten er bygd opp på reklame. Berre vent, så skal De sjå at andre óg seier det».

Intervjueren synes lamslått og må spørre om det virkelig er Nobelpris-vinneren han snakker om? Og mannen som oppga en lysende karriere og begravde seg i Afrika for å gjøre godt mot menneskene?

«Begravd seg. Han! I Lambarene såg eg berre nokon elendige bølgeblikk-skur ... Samanlikn det Schweitzer har

BAK KULISSENE:

(Forts. fra s. 4).

slag. Senere hadde han stadig gått videre på en glimrende løpebane, han hadde fått orden på orden, kongen hadde adlet ham og hadde i fjor også gitt ham storkorset av St. Michaels og St. Georgs orden, men intet av dette kunde hjelpe ham ut over dette at han ikke lenger følte seg voksen for det uhyre ansvar ved stillingen her i Berlin. De arbeidet mot en ny krig i London, en krig som dette Danzig og denne polske korridor måtte gi påskuddet til. I privatsamtaler hadde han selv sagt at det var klart at Danzig igjen måtte komme til det tyske rike og at forbindelsen mellom Øst-Preussen og Riket igjen måtte gjenopprettes — men hvorledes skulle man få krigshisserne i London med på det?

gjort i Lambarene og det den norske misjonen har gjort i innre Kamerun! Det er andre greier. Og det står og fell ikkje med ein berømt basunblåsar eller orgelspelar. Men ingen drøymde om å gi den norske misjonen nokon Nobelpris».

«Men sende medisiner til Lambarene ... Kvifor heller ikkje gje medisinen til våre eigne landsmenn dernede, som har bygd sjukehus av mykje høgare standard enn Schweitzers?»

Erika.

HVA TENKER MR. HENDERSON PÅ?

Henderson hadde nådd ambassaden. Ut fra vinduet til ambassadesekretær Harrison lød larmen av radioen. For å fordrive tiden mens han ventet på at sjefen skulle vende tilbake hadde Harrison slått på radioen. Han hørte dypt tilbakelent i stolen på «Glimt fra tiden». I denne programpost hadde Northern-Regional-senderen oppfordret ledende engelske politikere og forfattere til å utale seg om situasjonen. Henderson ble uvilkarlig stående, for herr Harold Nicolson hadde nettopp ordet, en sønn av den lord som han dengang hadde slått ned i Petersburg. Riktig, det var denne Harold som var kommet med budet fra faren og hjelp til å fange tyven, og nå hørte han hva denne Harold hadde å si om verdenssituasjonen «Gjennom kapitalismen i München har vi tillatt herr Hitler å vise for allverden at den ledende makt i Europa ikke er Storbritannia, men Berlin — eller rettere sagt, Førerhuset i München. Vi har ikke bare gitt avkall på sudet-tyskerne, vi har ikke bare gitt avkall på Tsjekkoslovakia, men vi har gitt avkall på nøkelen til herredømmet over Europa. I 250 år har det vært et urokkelig grunnlag for vår politikk, man kan gjerne kalle det en naturlov, med alle midler å hindre at Europa ble behersket av en makt eller en gruppe makter. Dette prinsipp har hat til følge at vi alltid må bistå den svakere makt mot den sterkere. Dette, mine damer og herrer, hadde jeg den ære å kunne si ved underhusmøtet 4. okt. 1938 — og jeg har intet å tilføye i dag, i denne kritiske stund».

Ambassadesekretæren slo hurtig radioen av, for han hadde hørt døren til Hendersons rum bli åpnet. Hurtig gikk han over til sendemannen.

«Vi lar beretningen om møtet med statssekretæren hvile til i morgen, Harrison», sa Henderson. «Men det var noe jeg skulle ha sagt Dem —».

Sendemannen tenkte seg om, men han kom ikke på hva han ville ha sagt sekretæren.

«Åjo, riktig», fortsatte han plutselig, «nå husker jeg det! Noter: Onsdag den 23., altså om 8 dager i morgen må De ikke ta mot noen avtaler for meg — da er jeg opptatt. Jeg flyver til Salzburg».

«Til utenriksministeren?» spør sekretæren interessert. Dette lukket av at noe var i gjære.

Nei! Til Seksdagersrittet på motorsykel! Grossglocknerstrekningen er den mest interessante ved hele affæren og den står på tapetet onsdag».

(Neste gang: En uventet nyhet)

Ny bok:

I Dreyers Kulturbibliotek er kommet nr. 11: Mester Eckehart: Taler og Traktater. Oversettelse, utvalg og innledning av Aasmund Brynhildsen.

God Jul

Vi ønsker alle våre kjære lesere og gode venner en riktig god jul og et nytt år fylt av sannhetens og seirens optimisme. For sannhet og rett MÅ alltid seire selvom det tar sin tid. Også ved utgangen av 1959 har vi som stiller med avisen så meget å takke for: For trofast følge, for økonomisk støtte, for råd og hjelp og medarbeiderskap på så mange måter.

FOLK og LAND

FORBUNDET

ønsker alle sine medlemmer, bidragsytere og sympatisører landet rundt en god jul og et nytt år med mere lysning for sannhetens sak enn året som nå svinner. Utholdenhet fører alltid frem.

Måtte mange, mange flere i året som kommer forstå betydningen av samhold og felles løst slik at vi kan utnytte også vår tallmessige styrke til gagn for felles sak.

**GOD JUL
OG GODT NYTTAR**
med håp om at postgiro nr. 180 70 ikke blir glemt.
**HJELPEORGANISASJONEN
FOR KRIGSSKADEDE**
(Hj.organisasjonen for frontkjempere).

EN VELSIGNET JUL
og
ET GODT NYTT AR
ønsker jeg venner og kamerater.
OLGA BJONER

**GOD JUL —
GODT NYTT AR**
ønskes alle mine venner.
A. F. Walby.

**DE HJERTELIGSTE JULE-
OG NYTTARSHILSENER**
til
alle mine prektige fengselskamerater fra nord og syd fra
SAMUEL GLÆVER

Lørdag 12. desember 1959

FOLK OG LAND

7

JULEPREKEN

(Forts. fra s. 1).

Og hvor forbrytelser å la Roosevelt og Churchills går i kompani med norsk naivitet og mangel på klokskap og intuisjon, må resultatet bli akkurat det vi ventet oss. For som de sådde har de høstet, og minoriteten, opposisjonen med dem, for dessverre er vi alle her i Vesten i samme båt og vår motstand var ikke sterk nok, skriket, det marxistiske drøvtyggergulep overdrøvet vår røst, alt dreiet seg om å regulere fordøyelsen og å pleie magen.

I en slik mørketid som tidens guder har nedkalt over våre hoder, er det rett å minnes et sterkt og sant ord av den store fredsfyrste, han som forkynte fred på jorden blant de mennesker i hvem Gud har velbehag. La oss tenke vel over dette ord av ham: Fred etterlater jeg eder, min fred gir jeg eder, ikke den fred verden gir, gir jeg eder. Er det ikke eiendommelig og nedslående at de to universale krigere i dette århundrede har vært utkjempet mellom såkalte kristne nasjoner? Man fristes til å gi Nietzsche rett da han sa at der har vært én kristen på jorden og han ble hengt på et kors. Vi står her overfor de store tankekors, gåtene i det menneskelige tilvære, eksistens kontra liv, lys kontra mørke. Hvorfor vil menneskene ikke ta imot det lys som i 2000 år har skinnet i verden? Har da Gud ingen allmakt og er Han ikke kjærlighetens Gud?

Vi står spørrende, og av det gyldige svar avhenger ikke bare din og min fremtid, men den hele verdens.

Hele koblet av forfølgere blir ikke trett av å lyve om NS at de var nazister. Hertil sier jeg at NS var et kristelig folkeparti, uten all sammenlikning forøvrig med det demokratiske misfoster av et parti, som i dag smykker seg med Kristi navn og dog gikk igang med dødsstraffen i 1945, tok opp og godkjente likvidasjoner og silent killing, var enig i at Grundlovens forbud mot retroaktive lover skulle brytes o.s.v.

Ja, NS var ikke nazister, men et kristelig folkeparti. De var ANTIMARXISTER og gikk inn for et livssyn bygget på de kristelige grunnverdier, som programmet alle år lød. Motstandere i de forskjellige partier i alle nyanser, fra høyres lyserødt til kommunistenes skarlagensrødt, gikk inn for paradokset nedrustning og den marxistiske knyttneve. Hvem husker ikke skrålet og hylet mot oss som

gikk inn for å forsvare de kristne grunnverdier i førkrigsårene? De borgerlige aviser var ikke bedre enn de marxistiske organer. Nå må vi alle enten vi var mot eller med være med å se i øynene at de såkalte vestens kristne nasjoner langsomt, men målbevisst har forberedt sitt eget selvmord. For nå reiser den gule fare og den sorte flodbølge seg og styrter utover en forsvarsløs, margløs og karakterløs hop av drøvtyggende, beitende kristne nasjoner i Vesten.

Det er riskulturens og hirse-kulturens seier over hvetekulturen, opprinnelighetens og primitivitetens seier over den vestlige maskerades tragedie. Hele verden er i opprødd. De gamle germanere kalte denne tid for Ragnarok, «gudenes mørke». Har vi da rett til å huse noen optimisme? Har vi overhodet rett til å synge de gamle julevers og gå rundt juletreet med våre barn? Vi har iallfall uendelig meget mere rett enn det store flertall, som med åpne øyne og tross skriften på veggen førte verden lukt inn i ulykken og fordervelsen, utfor stupet. Men noen lykkelig jul kan det umulig bli under de nuværende aspekter med mørketid både i naturen og i sinnen. — Gis det da noen lysning i denne messianske tid med den globale uro og opprør i menneskeverdenen til klodens fjerneste egne?

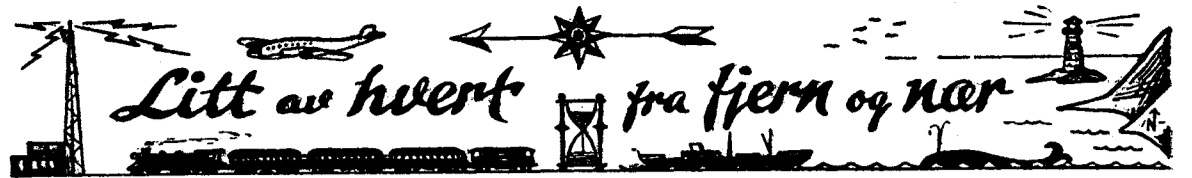
I denne lille julepreken skal jeg da få lov å understreke den viktigste kristne grunnverdi. Det er korsets sentrale plass i evangeliet. Lidelsen som en sentral størrelse i det åndelige fremskritt. Vi synes alle vi har vært urettferdig behandlet, for vi vet at de virkelige landsforredere var marxistene som MED KNYTTNEVE og BRUKKET GEVÆR rustet ned vårt elskede fedrenes land først og fremst åndelig, dernest militært. Smøret var viktigere enn kanoner! Husk da på at alt godt må lides frem, det må fødes med smerte. Korset er det sterkeste tegn på denne sannhet.

Og forstår vi da hvorfor vi måtte lide som syndebukker i ørkenen, så kan vi allikevel gladelig synge de gamle julesanger, for vi har den fred som ikke verden gir, en fred som overgår all forstand. Og den fred var det Jesus ville bringe vår jord.

Så synger vi da med fred i vår sjel det gamle vers:

Og derfor så synger vi alle hans pris og holder vår høytid med glede, en gang skal vi samles i Guds paradisi og fram for hans trone få trede.

HANS EGEDE NISSEN

AVTALE MELLOM SUDAN OG EGYPT

President Nasser kan peke på et nytt stort resultat, idet det er sluttet en avtale mellom Den forente arabiske republikk og Sudan om Nilvannet. Det har lenge vært det åpent uttalte håp til alle Nassers fiender at Sudan skulle sperre Nilvannet og dermed ødelegge arbeidet med byggingen av Assuandammen. Vannet er blitt delt etter et forholdstall svarende til den nåværende utnyttelse, 48 på Den forente arabiske republikk og 4 på Sudan. Ellers har Den forente arabiske republikk på sin side erklært seg enig i at Sudan bygger en dam over Den blå Nil ved Roseires. Også det vann som her ved innvinnes skal fordeles etter en bestemt nøkkel. I tillegg vil Den forente arabiske republikk så betale 15 millioner egyptiske pund som erstatning til de landeiere hvis land blir skadet ved Assuandambygget. I forbindelse med denne avtale er det også visse politiske perspektiver i retning av et intimt militært samarbeid mellom de to land. Det er Folk og Lands Kairokorrespondent som meddeler dette.

TYSK DEMOKRATISK UNGDOM

Det var ille med den tyske

ungdommen, hørte vi, dengang Hitler styrte. Det var de gode demokrater og bolsjevikene i skjønn forening som avga denne dom om en ungdom fylt av tro og begeistring og offervilje. I dag trer den demokratisk oppdratte ungdom frem på scenen: I et telegram fra Frankfurt meddeles det at ungdomsbander har herjet en av kirkegårdene i Frankfurt og slått istykker 120 gravstener samt knekket 25 trekors. Bare kort tid i forveien ble kirkegården i nabo-byen Seligenstadt skjendet og 146 graver vandalisert. Når en leser slikt, så må en uvilkarlig tenke på den grufulle gravskjending som «de gode nordmenn» foretok under okkupasjonen på kirkegården i Gjerpen. For at ingen skulle være i tvil, satte ungdommen i Frankfurt med hvit maling på den gamle katedral: «Elvis Presley, vår gud». Så har da også det norske presteskap medvirket på sin måte til å omvende den tyske ungdom! I det telegram som serveres norske lesere i de vanlige aviser må en — øyensynlig med beklagelse — slå fast at her dreier det seg desverre ikke om gravskjending av antisemittisk art, for da kunne en jo skyldt på etterdønninger etter nazismen. Nei, det var protestantiske og romersk-katolske graver som var ødelagt, heter det.

DE BELGISKE

«KRIGSFORBRYTERE»

I Belgia sitter det fremdeles ca. 230 «krigsforbrytere» fengslet for å ha «samarbeidet med tyskerne» under okkupasjonen. Det har i den anledning stadig vært store demonstrasjoner med krav om løslatelse. Praktisk talt hele den flamske del av befolkningen står bak et krav om amnesti. Men tro ikke at de «gode belgiere» — de som var med på å åpne Europa for de røde — vil gi slipp på sitt bytte. En fikk forleden rasket sammen noen tusen frankofile belgiere til en motdemonstrasjon. Og da får vel regjeringen den store kneskjelven igjen.

«FRIHETENS» TVESYN

«Friheten» forteller med stor glede om en streik blant offentlige funksjonærer i Frankrike. «de Gaulle blir varslet om folkets krefter», heter det i bladets overskrift. Det pussige er at de sovjetiske arbeidere synes å være absolutt kraftesløse, hvis da dette å streike er noe tegn på «folkets krefter» slik «Friheten» vil ha det til.

SOVJETTROPPENE BLIR I UNGARN

For noe tid siden ble det antydnet at Sovjet skulle trekke sine tropper ut av Ungarn. En trodde vel kanskje at en hadde fått utryddet de nasjonale krefter og at Kadars politikk nå skulle klare resten. Imidlertid later det til at ettertankens kranke blekhet straks innfant seg, for nå forteller et telegram at Kadar har forkynt i en tale at sovjettroppene skal bli i landet. Naturligvis ikke av hensyn til den indre politiske situasjon — ingen kan da tenke noe slikt? — men fordi den internasjonale situasjon gjør det nødvendig. Tenk vi som trodde det var «avspenning» for tiden.

Det tapte paradisi —

(Forts. fra s. 4).

å fremme indianernes selvvirksomhet, slik at disse i lekens form overvant sin medfødte antipati mot arbeide.

I tidens løp oppsto av alt dette en regelrett industri midt i Paraguays urskog. Til slutt var det nok av snekkere, smeder, vevere, skreddere, skomakere, grave-re, dreiere, tinnstøpere, urmakere, billedhuggere, malere, klokkestøpere og instrumentmakere. Verkstedene lå for det meste i nærheten av misjonshuset. «På gårdsplassen står sukkermøllen», skriver M. Bach, «og i rummene omkring befant seg de som var opptatt med kokning av sukkeret, grovsmedene, sølvsmedene, tømmermennene, snekkerne, voksblekerne, garverne og veverne med 40-50 vevstoler».

På et bestemt alderstrinn ble barna av paterne vist rundt i verkstedene og kunne velge seg det yrke de likte mest. På denne måte søkte man å sikre at vedkommendes yrke ble bestemt av naturlige anlegg.

Jesuitene — hadde som man ser straks oppdaget at indianerne hadde betydelige anlegg for musikk og manuelle ferdigheter.

og at de også var mottagelige for lesning og skrivning. Derimot kunne de ikke læres opp til å regne. De hadde ikke sans for tall. Hva som gikk ut over tyvetallet sto for indianeren som «meget».

A. L.

Tannlege
MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 64

Annelise Parow

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen Kirke — Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Telef. 44 43 33

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLEREN

Telefon 56 61 29 — Oslo

Husk bladpengene!

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29,- pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33,- pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgiror. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land

Sambandstrykkeriet

Oslo

Daglig friske blomster

KRANSER til alle priser
SYNNØVELIE
Blomsterforretning
Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30